

Αισθάνομαι ότι είμαι μόνος

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Μή φοβάσαι δέν είσαι μόνος. Μόνος είναι εκείνος πού δέν γνωρίζει τόν Θεό ἄκομα καί ἂν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι συναναστρέφονται μαζί του. Αὐτός, καί στήν πιό πολυάριθμη κοινωνία, θά ἔλεγε- ὅπως καί τώρα λένε κάποιοι- «βαριέμαι, δέν ξέρω τί θέλω νά κάνω μέ τόν ἑαυτό μου, ὅλα εἶναι βαρετά».

Αὐτές εἶναι ψυχές ἄδειες ἀπό τόν Θεό, φλοῖδες χωρίς κουκούτσι, στάχτη χωρίς κάρβουνο. Ἀλλά ἐσὺ δέν εἶσαι μόνος ἀφοῦ εἶσαι πλάι στόν Κύριο καί ὁ Κύριος δίπλα σου.

Ἄκουσέ πώς ὁ μέγας Παῦλος, ὁ ἀπόστολος τῆς οἰκουμένης, ἦταν κάποτε ἐγκαταλελειμμένος ἀπ' ὅλους, καί πώς μιλά: «Ἐντῇ πρώτη μου ἀπολογία οὐδεὶς μοι συμπαραγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· μὴ αὐτοῖς λογισθεῖν· ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη καί ἐνεδυνάμωσε με, ἵνα δι' ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ καὶ ἀκούσῃ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐρρύσθῃ ἐκ στόματος λέοντος» (Β' Τιμ. 4, 16-17).

Βλέπεις, λοιπόν, πόσο ἅγια σκέφθηκε καὶ μίλησε ὁ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ Παῦλος σ'

ἐκεῖνες τίς πρῶτες μέρες, ὅταν στὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχε ἄκομα οὔτε ἓνας χριστιανικὸς Ναός, οὔτε ἓνας χριστιανὸς ἄρχοντας! Ἐνῶ σήμερον ὅλη ἡ γῆ εἶναι στολισμένη μὲ χριστιανικοὺς Ναοὺς καὶ οἱ χριστιανοὶ ἀπαριθμοῦνται σὲ κάτι ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια.

Μὴ λυπάσαι, λοιπόν, ἐπειδὴ αἰσθάνεσαι μοναξιά στον δικὸν σου τόπον. Ἄν αἰσθάνεσαι σὰν νὰ εἶσαι στὴν ἔρημον, ὅπως γράφεις, γνωρίζε ὅτι πολλοὶ στὴν ἔρημον σώθηκαν. Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐρημίτες τοῦ Θεοῦ ἀνῆλθαν στὴ μεγάλη κοινωνία τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ γιὰ πενήντα ὁλόκληρα χρόνια δὲν εἶδαν ἀνθρώπινον πρόσωπον καὶ ὅμως δὲν ἔλεγαν «εἵμαστε μόνοι»! Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἦταν μαζί τους καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν Θεόν.

Μπορεῖς νὰ ζήσεις χωρὶς κανέναν καὶ χωρὶς τίποτα• χωρὶς τὸν Θεὸ ὅμως δὲν μπορεῖς. Αὕτη εἶναι ἡ δικὴ τους μαρτυρία ποὺ τὴν παρέδωσαν στὴν Ἐκκλησία ὡς κάποιο κεφάλαιο δικῆς της. Δὲν εἶναι γνωστὸ ἐὰν κάποιος ἄθεος μπόρεσε νὰ ἐπιζήσει ἐπὶ πενήντα χρόνια σὲ πλήρη μοναξιά στὴν ἔρημον. Αὐτὸ δὲν ἔχει σημειωθεῖ στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Δὲν εἶναι σὲ θέση ἓνας ἄθεος νὰ πράξει κάτι τέτοιο.

Σὲ κάποιον σὰν αὐτὸν εἶναι βαρετὸ νὰ ζεῖ μέσα στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄκομα πιὸ μονότονον- ἄκομα καὶ ἀδύνατον- ἔξω ἀπὸ τὴν κοινωνία. Διότι ὁ ἄθεος ἀναζητᾷ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς κεντρίσει τὴν καρδιά μὲ τὴν ἀθεία του καὶ νὰ θρέψει τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸν πόνο τους. Ἀλλὰ στὴν ἔρημον ποῖον νὰ βρεῖ νὰ φάει παρὰ μόνον τὸν ἴδιον του τὸν ἑαυτό; Καὶ μὲ ποιανοῦ τὸν πόνο νὰ τραφεῖ παρὰ μὲ τὸν δικὸν του;

Γι' αὐτὸ ἀπογείωσε τίς σκέψεις σου στὰ πνευματικὰ ὕψη ὅπου κατοικεῖ Ἐκεῖνος ποὺ μόνος Του εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ τρυφερότερη κοινωνία ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνη κοινωνία. Ἐκεῖνον νὰ ὑπηρετεῖς, μ' Ἐκεῖνον νὰ συναναστρέφεσαι, σ' Ἐκεῖνον νὰ μιᾷς, γιὰ Ἐκεῖνον ἀγωνίσου, Ἐκεῖνον ἀγάπα μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, μὲ ὅλον τὸν νοῦ σου. Ἐκεῖνος θὰ βρεῖ τρόπους νὰ ἀνοίξει τὰ μάτια τῶν γειτόνων σου καὶ τὴν καρδιά τους, ὥστε νὰ ἐμφανίσει σ' αὐτοὺς τὴ ζωντανὴ πίστη σ' Αὐτόν.

Τότε στὸν τόπον σου θὰ ψάλλεται ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ὅχι μόνον ἀπὸ ἓναν σολίστ, ὅπως τώρα, ἀλλὰ ἀπὸ μία χορωδία. Εἰρήνη καὶ υἡγεία ἀπὸ τὸν Θεόν.

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον: «Δὲν φτάνει μόνο ἡ πίστη... ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ Β΄»

τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς)